

Trại Phong Văn Môn

Trại Phong Văn Môn - xã Vũ Vân - huyện Vũ Thư - tỉnh Thái Bình nằm cạnh bờ Sông Hồng. Trại Phong Văn Môn đã có cách đây 115 năm, do các Cha người Pháp thiết lập. Các bệnh nhân gồm 6 tỉnh tụ họp lại. Có rất nhiều các cụ có những hoàn cảnh thật đáng thương khi mắc phải căn bệnh phong cùi này, nhưng hoàn cảnh của Bà Nguyễn Thị Tèo đã đánh động rất nhiều tâm hồn.

Bà Tèo sinh ra trong một gia đình có 9 người con thuộc Thôn Thượng Bình - xã Yên Kiều - huyện Gia Lộc - tỉnh Hải Dương và Bà là con thứ 8. Bố đã hy sinh trong cuộc chiến đấu lúc 40 tuổi, để lại 9 người con làm cho Mẹ phải vất vả, lam lũ kiếm sống. Vì mồ côi Cha nên Bà cũng như các Anh Chị phải vô cùng cực khổ, cùng đang xum họp với gia đình thì đến tuổi 13 tự nhiên đôi bàn tay, bàn chân của Bà không còn biết cảm giác gì nữa. Trên cơ thể thì từng vùng nhỏ đỏ tấy lên, đi khám thì mới biết là bị phong cùi. Mọi người thấy thế thì sợ hãi, dị nghị.

Cả đến những người thân trong gia đình cũng hắt hủi, bắt phải ra khỏi nhà, Bà đành phải ra đê ở. Hằng ngày, gia đình đưa đồ ăn ra cho, Bà phải tắm giặt tại sông và phơi quần áo lên cành cây, Bà luôn mang trong mình tâm trạng buồn chán, không còn muốn sống và nhiều khi đã tính cách tự tử. Mẹ thì thương con nhưng còn các con là Anh Chị em của Bà thì không chấp nhận. Mẹ nói với Bà: "Mẹ thương con lắm, nhưng không biết phải làm thế nào, Mẹ sẽ nhờ người giới thiệu cho đến một Trại Phong nào để con ở". Vậy là cô bé phải vất vả đi bộ 3 ngày đường mới hỏi thăm tới Văn Môn, nhưng nổi khổ nữa xảy đến, lúc bấy giờ Trại Cùi Văn Môn lại không nhận người khác Tỉnh. Từ đó cô bé phải tự đi làm để nuôi sống mình mất 2 năm trời, khi đến tuổi 18 thì mới được nhận vào Trại.

Mặc dù được là Bệnh nhân chính thức của Văn Môn, nhưng lại là th khổ cực nhất, các bệnh nhân phải đi các nơi để xin ăn, rồi sau đó 1 thời gian lại trở về trại tiếp tục lao động để nuôi sống, lúc đó thuốc không có để điều trị bệnh, tay chân thì bị phong cùi gặm nhấm choét hết ra mà cứ phải đi làm, nên bị nhiễm trùng gây đau đớn, nhức nhối. Đến năm 40 tuổi thì hai bàn tay phải cắt đi, sau 5 năm là tuổi 45 thì tiếp tục cưa một chân. Cho dù hai bàn tay bị cắt, chỉ còn lại một chân nhưng Bà vẫn ân cần giúp đỡ các cụ khác lúc đau ốm cũng như lúc khó khăn trong cuộc sống. Và thời gian gần đây khoảng 5 tháng về trước, căn bệnh phong đã cướp đi cả đôi mắt của Bà, nên việc đi lại, sinh hoạt, hay giúp đỡ mọi người cũng trở nên khó khăn.

Với tấm lòng quảng đại, Hội Bạn Người Cùi đã thương quan tâm đến các Bệnh Nhân không chỉ khích lệ tinh thần mà còn chia sẻ cả vật chất. Mỗi tháng 1kg Thịt, Mắm, mỳ, nước ngọt... rồi tiền nữa. Chúng tôi rất cảm động và vô cùng biết ơn trước nghĩa cử vòng tay nhân ái của các ân nhân trong Hội đã tận tình giúp đỡ các Bệnh Nhân chúng tôi.